

A két testvér

Egy asszonynak volt egy kislánya, de egyszer, mikor munkában volt, a gyermekét letette, két pólyásgyermeket talált azon a helyen, hol a magáét hagyta. Mivel a kettőt egymástól megkülönböztetni nem tudta, mind a kettőt felnevelte; de mindig fúrta a fejét, mint ösmerhetne a maga édesére. Javasolták neki, verné meg mind a kettőt jól, amelyik az ő fia, nyakába fog borulni és kérni őt, ne bántaná, a másik pedig félremegy és ott fog sírni. Úgy történt; de a két fiú nagyon szívére vette, hogy anyjok őket így megveré, eltökélték, hogy a házat elhagyják, elmennek szerencsét próbálni.

Amint mennek, egy vastag fához érnek, hol az út kétfelé vált. Itt a talált gyermek, ki okosabb volt, azt mondta a másiknak:

– Édes testvérem, az út maga mutatja, hogy egyikünk jobbra, a másik balra menjen. Esztendő múlva, meglehet, találkozunk e fánál, s ha nem találkoznánk, aki itt lesz, döfje e vastag fába a bicskáját, s ha abból vér foly, tudhatja, hogy testvérének jól van dolga, ha pedig hitvány nedv fog folyni, tudhatja, hogy testvérének dolga rosszul megy, vagy éppen meghalt.

Kétfelé mentek tehát. A talált gyermek egy nagy városba ért, amely egészen be volt húzva fekete posztóval. Tudakozására, mi ennek az oka, azt felelték, hogy egy hétfejű sárkány van közel egy szirtbarlangban nagy víz között, amely mindennap egy leányt eszik meg; sorsvetés útján már a király leányára került a sor. Nem szólt semmit, egyenesen a királyhoz ment és azt mondta, hogy ő meg akar vívni a sárkánnyal. A király kardot adott neki és megígérte, hogy odaadja neki a leányát, ha meggyőzi a sárkányt.

Amint a királyleányt hajón nagy gyászban vitték, a sárkány kidugta egyik fejét, melyet a talált fiú rögtön elvágott, s úgy bánt a többi hattal is, minek következtében a király veje lett.

Amint egyszer vadászni ment, egy öregasszonyt talált az erdőben, ki gallyat vitt egy talyigán, mivel már nem bírta, kérte, hogy segítsen neki. Segített neki, s amint tolja, egyszerre elsüllyed a talyigával együtt. Az öregasszony a sárkány anyja volt. Ott lent a barlangjában szemrehányás közt vesszővel illette meg, mire a király veje kővé vált, ő

pedig csontokat főzött vasfazékban, melyek fia csontjai voltak, s avégből főzte, hogy fia felelevenedjék. Ez éppen egy esztendőre történt.

A másik testvér a vastag fához menvén beledöfte a kését és víz folyt belőle. Mindjárt tudta, hogy testvére veszedelemben van, elment tehát azon az úton, melyen testvére elindult.

Végre elért ugyanabba a városba, hol nagyon megörültek neki, mert hasonlatosságánál fogva azt gondolták, hogy a királyleány férje. Ő nem fedezte fel magát, hanem ki akarta tudni, hol van testvére.

Amint egyszer vadászni ment, az erdőben az öregasszonnyal szintazonképpen járt. A boszorkány, ki leselkedett reá, megörült neki, de ez kikapta kezéből a vesszőt, s megütötte vele a boszorkányt, ki azonnal kővé vált, a vessző másik végével pedig kővé vált testvérét illette meg, ki azonnal felelevenedett. A sárkánynak már csak kevés ideig kellett volna főlni, hogy felelevenedjék.

A két testvér ezután visszament a városba, hol a király veje feleségével nagy öröm közt új lagzit lakott.